Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1893. 42de Aargang.

Tale af Ældste H. A. Pedersen,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Christiania den 30te Oktober 1892.

Det er med Glæde og Taknemmelighed til min himmelske Fader, at jeg fremstaar for denne Forsamling for at fremlægge nogle af Evangeliets Principer.

Jeg har med Tilfredshed lyttet til de Bemærkninger, som ere blevne gjorte af Brødrene baade igaar Aftes og idag; deres Vidnesbyrd har styrket mit. De have ogsaa berørt mange af Evangeliets Principer, i Særdeleshed Begyndelseslæren i Kristo, saaledes som den fordum blev prædiket af Herrens Apostle.

Apostelen Paulus hentyder i sit Brev til de Hebræer, 6te Kapitel, 1ste og 2det Vers, til Betydningen af disse Principer; dog var han af den Mening, at naar man forstod disse, var det rigtigt at „skride frem til det Fuldkomnere." De Sidste-Dages Hellige tro paa adskillige Principer henhørende til Frelsningsplanen, som de Kristne i Almindelighed ikke anerkjende som nødvendige for at opnaa Frelse, men som Jesus og hans Apostle samt alle de sande Kristne, der levede paa den Tid, ansaa for absolut nødvendige.

Dersom Gud vil staa mig bi med sin Helligaand, vil jeg prøve paa at omtale et Par af disse upopulære Principer i vor Tro, nemlig Præstedømmet eller guddommelig Fuldmagt og de aandelige Gaver.

I denne oplyste Tidsalder, i hvilken vi leve, i Tidernes Fyldes store Husholdning, da de Fleste i den civiliserede Verden bekjende sig at være Jesu Kristi Efterfølgere og at tro paa hans Mission og paa det Evangelium og den Frelsningsplan, som han bragte til Jorden, ere de komne til den besynderlige Slutning, at guddommelig Fuldmagt og den samme Organisation i Kirken, som var nødvendig i Begyndelsen, ikke er nødvendig nu. De fortælle os, at det kun var i Begyndelsen, at Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere vare nødvendige; de sige ligeledes angaaende de aandelige Gaver. Lad os undersøge den hellige Skrift og se, om disse Væsen-

ligheder i Kristi Kirke ere nødvendige i vor Tid eller ikke; Bibelen skulde være den Lovbog, som kunde afgjøre al Tvist og Uenighed angaaende Religion. De fleste Mennesker paastaa, at de tro Bibelen, og dette er maaske sandt, saa længe den er lukket, men naar den er aaben, er der Faa, som tro den.

Vi, Sidste-Dages Hellige, tage den som en Rettesnor for vor Tro, og vi ere til enhver Tid villige og rede til at bevise vore Principer fra den. Ingen, som bekjender sig at være en sand Kristen, vil benægte, at den Maade, som Kristus organiserede sin Kirke paa, var den rette, og at det Evangelium, som han lærte, var det eneste, hvorved Menneskene kunde blive frelste.

Vi læse i den hellige Skrift, at Herren og Mesteren førend sin Bortgang kaldte tolv Apostle, som han gav Myndighed til at være hans Vidner baade i Jerusalem og i det ganske Judæa; ligeledes gav han dem Fuldmagt til at løse paa Jorden, og det skulde være løst i Himmelen, og til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himmelen; med andre Ord, hvad de udførte paa Jorden i Herrens Navn, skulde være anerkjendt i Himmelen af ham og hans Fader. Han kaldte, i Forening med disse, ogsaa Halvfjerdsindstyve, som han ligeledes gav Myndighed, dog ikke i den Grad som de Tolv, til at være hans Apostle og særegne Vidner, men han gav dem Magt over urene Aander, Magt til at helbrede de Syge, til at udkaste Djævle o. s. v. Efterat de Ugudelige, de, som ikke kunde fordrage en sund Lærdom, havde korsfæstet vor Frelser, og efterat han havde sprængt Gravens Baand, aabenbarede han sig for sine særegne Vidner og gav dem en Befaling og disse Forjættelser, som ere nedskrevne hos Evangelisten Markus i det 16de Kapitel, 15de—18de Vers.

Denne Befaling og disse Forjættelser ere saalydende: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes."

Heraf lære vi, at disse Tegn og Gaver skulde følge de Troende som et Bevis paa, at de havde den sande Tro. Ligeledes finde vi, at disse Mænd vare kaldte af Mesteren selv; de modtoge deres Myndighed fra ham, og hvad de udførte i hans Navn, var antageligt baade af ham og hans Fader. Apostelen Paulus forklarer dette meget tydeligt i sit Brev til de Epheser; han forstod det og ønskede, at de ogsaa skulde forstaa det. Jeg vil læse nogle Vers af St. Paulus' Brev til de Epheser, 4. Kap., begyndende med det 8de Vers: „Derfor siger Skriften: han opfor til det Høje, bortførte Fanger, og gav Menneskene Gaver. . . . Og han beskikkede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere." Af dette Skriftsted fremgaar det, at Guds Søn, Jesus Kristus, selv indsatte disse Embedsmænd i Kirken. Hvorfor? Fordi det var nødvendigt. Paulus forklarer i de følgende Vers i det samme Kapitel, hvorfor de vare nødvendige, nemlig: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse."

Heraf lære vi, for det Første, at Embederne i Kristi Menighed ikke kunne

forvaltes uden disse Embedsmænd; for det Andet, at de Hellige ikke kunne fuldkommen beredes uden dem; og for det Tredje, at Kristi Legeme eller Kirke ikke kan opbygges uden disse hans bemyndigede Tjenere.

Hvor længe skulde de eksistere i Kirken? Som jeg før har sagt, sige de Kristne i Almindelighed, at det blot var i Begyndelsen, at de vare nødvendige, men vi ville undersøge Apostelen Paulus' Lære desangaaende. I det 13de Vers af samme Kapitel, som jeg allerede har citeret, siger han, at de skulle vedblive: „Indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder." Nu kommer Spørgsmaalet: Ere alle Mennesker naaede til Enhed i Troen og have de anerkjendt Kristus som Guds Søn? Svaret maa blive: Nej. Der er for Tiden mange forskjellige Slags Trosbekjendelser i Verden, og disse ere aldeles ikke enige om at anerkjende Kristi Mission; altsaa finde vi, at disse Embedsmænd ere nødvendige i Kristi Menighed, dersom den skal bestaa.

Apostelen siger endvidere, at disse Embedsmænd skulle være i Kirken, saa „at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forforelsens Kunstgreb;" derved skulle vi forstaa, hvor den sande Kristi Kirke er; derfor siger Apostelen til Epheserne, at de vare opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, og at Kristus selv var Hovedhjørnestenen. (Eph. 2, 20.) For endnu tydeligere at bevise, at disse Mænd vare indsatte af Gud og ikke af Mennesker, vil jeg citere Apostelen Paulus' Ord i hans første Brev til de Corinthier, 12te Kapitel, 28de Vers: „Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger," o. s. v. Her siger Apostelen udtrykkelig og paa det Bestemteste, at Gud har sat disse i Menigheden. Dersom Gud har sat disse Mænd i Menigheden, have da Menneskene nogen Rettighed til at afskaffe dem og disse Institutioner og sige, at de ikke længere behøves? Vi finde intet Bevis i den hellige Skrift for, at de skulde afskaffes, men vi kunne finde mange Beviser for, at den samme Kraft, Fuldmagt og Organisation skulde eksistere i Kristi Kirke, naar som helst den var paa Jorden. Menneskene sige, de have dem ikke behov i denne oplyste Tid; men en saadan Paastand er ubibelsk og strider mod Guds Bud og Befalinger.

Mange i vore Dage tage sig selv den Ære og Myndighed at være Jesu Kristi Sendebud og efter deres egen Opfattelse at forvalte i Evangeliets Ordinanser, men dette vil aldrig blive antaget af Sønnen, ejheller af Faderen, lige saa lidt som de anerkjendte Farisæernes og Sadducæernes Myndighed.

Men, sige Nogle, staar der ikke: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig?" Jo; men dette sagde Frelseren til sine Udvalgte, ikke til Enhver.

Apostelen Paulus forklarer meget tydeligt, hvorledes Herrens Tjenere skulde blive kaldte. Han siger i sit Brev til de Hebræer, 5te Kapitel, 4de Vers: „Ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aron var." Hvorledes var Aron kaldt? Igjennem Herrens Profet, Moses; altsaa, dersom Mænd i vore Dage skulle være bemyndigede, ligesom Aron var, da maa Herren have en Profet paa Jorden til at kalde dem. Ingen, uden

han er kaldt paa denne Maade, har nogen Ret til at forvalte i nogen af Evangeliets Ordinanser; dersom han gjør det, vil det aldrig blive anerkjendt af Gud, hverken i denne eller i den tilkommende Verden. Apostelen siger endvidere, at ikke en Gang Kristus tillagde sig selv den Ære at blive Ypperste-præst, „men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig idag." Her se vi tydeligt, at endog han havde ikke Rettighed til at tage sig selv denne Ære; er det da rimeligt at antage, at Menneskene kunne have Rettighed dertil? Aldeles ikke.

Skriften lærer os, at efter Jesu Bortgang kaldte hans bemyndigede Tjenere Andre formedelst den Fuldmagt, de vare i Besiddelse af; de beskikkede og ordinerede Biskopper og Ældster til at forestaa Kirkens Affærer og til at være Forstandere for de forskjellige Grene af Menigheden; den hellige Skrift beretter endvidere, at Kristi Legeme eller Kirke trivedes under deres Administration, indtil den Tid kom, da Menneskene ikke vilde fordrage en sund Lærdom.

Angaaende de aandelige Gaver, som de Hellige fordum nøde, og som Menneskene trøste sig med, ikke ere nødvendige nu, i denne vor oplyste Tidsalder, forklarer Skriften os, at de samme Gaver og Tegn altid skulle følge de Troende, dem, som adlode Jesu Kristi Evangelium. Efter at Frelseren havde givet sine Vidner Fuldmagt og Myndighed til at forvalte i hans Navn paa Jorden, og forend han satte sig ved Majestætens højre Haand, gav han dem en anden Befaling, nemlig at de skulde vente i Jerusalem, indtil de havde modtaget Aanden fra det Høje, Trøsteren, Talsmanden, som han lovede dem.

Alle, som have læst det nye Testamente, ere bekjendte med Beretningen i samme om, hvorledes den Helligaand hvilede paa dem, som talte til de Forsamlede i Jerusalem paa Pintsefestens Dag; Talerne prædikede i fremmede Tungemaal, de profeterede og vidnede om den korsfæstede og gjenopstandne Frelser med en saadan Kraft, at det skar dem i Hjertet, som hørte deres Vidnesbyrd. Frelseren havde da opfyldt sit Løfte.

Apostelen Paulus har ikke ladet os være uvidende angaaende de Gaver og Velsignelser, som skulde komme igjennem den Helligaand. I sit første Brev til de Corinthier, 12te Kap. 1ste Vers, siger han: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende;" i det samme Kapitel siger han: „Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; og der er Forskjel paa Tjenester, men Herren er den samme; men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal; men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil."

I disse Vers tilkjendegiver Apostelen paa det Tydeligste, hvilke Gaver der skulle blive dem tildel, som modtage den Helligaand. Menneskene sige, de have denne Aand iblandt sig, men disse Gaver findes ikke hos dem; dette er netop at stort Bevis for, at Menneskene ikke ere i Besiddelse af denne Aand, uagtet de paastaa at være det.

Formedelst Præstedømmets Fuldmagt blev denne Aand beseglet paa de

Troende af Herrens bemyndigede Tjenere, dem, som lig Aron vare kaldte af Gud. Alle, som troede, omvendte sig og bleve døbte til deres Synders Forladelse, med andre Ord, de, som adløde Evangeliet, modtoge denne Aand ved Haandspaalæggelse af dem, som havde Myndighed. Derfor siger Apostelen: „Vi ere jo Alle døbte i een Aand til at være et Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Græker, eller Trælle eller Frie; og vi have Alle drukket af Kalken til at være den samme Aand." (1. Cor. 12, 13.) Heraf bevises det tydeligt, at det gjorde intet til Sagen, hvilken Nation, Stamme eller Slægt de kom fra, forsaavidt de bleve døbte med den samme Daab, modtoge de denne Aand, og Evangeliets Gaver, Kræfter og Tegn fulgte dem. Dersom Nogen iblandt dem blev syg, kaldte de Ældsterne, og disse salvede dem med Olje i Herrens Navn og bade for dem; dersom Nogen af dem var besat af urene Aander, bleve de rensede, og de onde Aander maatte fly formedelst Præstedømmets Magt o. s. v. Dette var dem en Glæde, en Styrke og en stor Opmuntring paa Livets knudrede Vej under alle skiftende Omstændigheder. Paulus formanede dem ogsaa til at søge efter de aandelige Gaver, men mest efter Profetiens Gave; thi igjennem Profeter vilde Herren tilkjendegive sin Vilje til sine Børn; men denne Gave er mest foragtet af Menneskene i vore Dage.

Profeten Amos siger i sit 3dje Kapitel, 7de Vers: „Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne;" og Apostelen Paulus siger: „Vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, afskaffes." (1. Cor. 13, 9. 10.)

Hvad er dette „Fuldkomne," som Apostelen hentyder til skulde komme? At Jesus Kristus, vor ældre Broder, selv skal komme til Jorden og tage Regjeringens Tøjler i sine Hænder; da, og ikke før, skal Alt, som er i stykkevis, afskaffes. Dette er Bibelens Lære, den Lære, som Frelserens Vidner forkyndte, idet de talede og skrev, som de bleve drevne af den Helligaand, og det er, hvad vi, de Sidste-Dages Hellige, tro og lære.

Man kunde med Rette spørge om Aarsagen til, at Profetier, Aabenbaringer og aandelige Gaver ikke eksistere i den kristne Verden i Almindelighed. Lad os gaa videre i vor Undersøgelse og se, om vi kunne finde Aarsagen. Skriften lærer os, at Kristi Kirke voksede og trivedes i Begyndelsen, da „Kristi Legeme" eksisterede i sin Helhed, da Hovedet, Armene, Brystet og ethvert Lem paa Legemet var paa sin Plads og udførte sin Funktion. Men vi finde, at Apostlene og andre inspirerede Mænd saa hen til en Tid, som skulde komme, da Menneskene vilde elske Mørke mere end Lys og foretrække Løgn fremfor Sandhed.

Apostelen Paulus forklarer meget tydeligt, hvorledes dette skulde begynde; han saa hen i Tiden til de Dage, i hvilke vi leve, og profeterede derom, sigende: „Den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Er en saadan Tid kommen? Ja, sikkerlig. Paulus forudsiger ogsaa, at et stort Frafald skulde komme, og at Ulve skulde komme ind blandt Faarene og ikke spare disse. Han sagde: „Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede

krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort." Hvad var dette, som holdt det tilbage? Præstedommets Magt; men naar den var borttagen, vilde Ugudeligheden blive endnu større.

Daniel, som levede mange Hundrede Aar før Kristus, profeterede angaaende en Tid, da de Ugudelige skulde føre Krig mod de Hellige og overvinde dem.

Johannes, den elskede Apostel, havde, da han var forvist til Øen Patmos og var forladt af Mennesker, men dog ikke af Gud, den Aabenbaring, som er nedskreven i det nye Testamente, og om hvilken han siger: „Jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn. Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Throne og stor Magt. Og jeg saa eet af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret og sagde: hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? Og en Mund blev det givet til at tale store Ting og Bespottelse, og Magt blev det givet til at virke i to og fyrretyve Maaneder. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulun, og dem, som bo i Himmelen. Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem." (Aab. 13, 1.—7.)

Hvad siger Historien med Hensyn til Sandheden af denne Johannes' Aabenbaring? De Ugudelige korsfæstede først Herlighedens Herre, og derefter forfulgte de hans Apostle og inspirerede Mænd og myrdede disse paa de mest gruopvækkende Maader; derefter bleve Resten af de Hellige, Medlemmerne af Kristi Menighed, Gjenstand for deres Fjenders grusomme Mishandlinger, indtil alle de Hellige vare udryddede af Tilværelsen. Tiden fattes mig til at omtale, hvorledes de bleve mishandlede — og desforuden ere de Fleste mere eller mindre bekjendte med, hvad Historien beretter desangaaende.

Den pavelige Magt kom da frem, og Paven paastod at have Myndighed til at handle i Herrens Sted, at være Kristi Husholder paa Jorden; at Petrus havde givet ham Himmeriges Riges Nøgler o. s. v. Han — Paven — ophøjede sig i Sandhed over Alt, hvad der kaldtes Gud eller Gudsdyrkelse, satte sig i Guds Tempel som en Gud og udgav sig for at være en Gud, som Paulus havde forudsagt. Hans Herredømme tiltog, og Menneskene bleve tvungne til at underkaste sig hans Love eller tage Følgerne, nemlig Døden; og i Stedet for den himmelske Hærskares Lovsang ved Kristi Fødsel: „Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed," kom Splid, Uenighed og Ufred paa Jorden. Denne nye, af Mennesker indstiftede Regjering, begyndte at gjennemføre sin Magt ved Sværd og Blodsudgydelse, og den, der ikke vilde raabe „Ære være Paven" og anerkjende ham som Kirkens Overhoved, kunde ikke staa mod hans mægtige Arm. Da var det, de aandelige Gaver ophørte, thi det hellige Præstedømme blev taget fra Jorden, og Kvinden flyede i Ørken, hvor hun havde et Sted beredt af Gud, som Johannes den Aabenbarer omtaler i sit 12te Kapitel, 6te Vers. Da var det, at Menneskene efter deres egne Begjeringer toge sig Lærere i Hobetal,

og disse prædikede, hvad der kildrede deres Øren, i hvis Tjeneste de vare. De fornægtede Evangeliets Kraft, overtraadte Loven, forvendte Skikkene og gjorde den evige Pagt til Intet, som Profeten Esaias forudsagde; Menneskene bleve ledte i Vildfarelse og Vankundighed; „Mørke skjulte Jorden og Dunkelhed Folkene," og de trøstede sig med, at Herren havde ophørt at tale til Menneskene og at gjøre kraftige Gjerninger; Blinde bleve Blindes Vejledere. Saaledes henrandt Tiden, det ene Aarhundrede efter det andet. Herren udgød en dyb Søvns Aand over dem. Profeterne vare ikke længere i deres Midte, saa der fandtes ikke Nogen, der med Myndighed fra Gud kunde sige: Saa siger Herren; men Himlene vare tillukkede, og den Almægtiges Røst var forstummet formedelst deres Ugudelighed.

Men skulde det altid forblive saaledes? Nej, ingenlunde. Profeten Daniel siger: „Han skal tale Ord imod den Højeste og undertrykke den Højestes Hellige, og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil een Tid og Tider og en halv Tid. Derefter skal Retten sættes, og man skal fratage ham hans Magt, for at ødelægge og tilintetgjøre den indtil Enden. Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes Hellige. (Dan. 7, 25.—27.) Profeten Esaias siger udtrykkelig: „Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke kan frelse, og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. Men Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa at han ikke hører." (Es. 58, 1. 2.)

Dette var Aarsagen, hvorfor hans Røst var forstummet. Profeterne og inspirerede Mænd saa hen til den Tid, da Herren for sidste Gang skulde lægge sin Haand paa Værket og vise, at hans Arm ikke var forkortet. Profeten Daniel, som jeg før henthydede til, saa hen til en Tid, da Himmelens Gud vilde oprette sit Rige paa Jorden, et Rige, som aldrig skulde forgaa; i Begyndelsen skulde det kun være lidet, men det skulde vokse og tiltage, dets Regjering skulde ikke overlades til noget andet Folk, og det skulde knuse og tilintetgjøre alle andre Riger, men selv skulde det bestaa evindeligen; det skulde blive oprettet, ikke af Mennesker, men af Gud; Apostelen Johannes saa, da han var paa Øen Patmos, at Evangeliet skulde gjenbringes til Jorden i de sidste Dage ved hellige Engles Betjening; at det skulde komme fra Himmelens Gud og forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk førend hans Doms Time. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at hvad Guds Profeter have forudsagt ved den Helligaands Inspiration, maa fuldbyrdes, thi Jesus siger: „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa."

Aarsagen, hvorfor jeg og mine Medbrødre ere her i Dag, er at forkynde den glædelige Tidende, at denne Engel, som Johannes saa, er kommen og har bragt Evangeliets Fylde til Jorden; at Herren har ihukommet de Løfter, han gjorde til Fædrene, og de Forjættelser, han lovede deres Afkom; at den samme Jesus, Verdens Frelser, som af Jøderne blev korsfæstet, som opstod fra de Døde, og som aabenbarede sig for sine Apostle, i dette, det 19de Aarhundrede, igjen har talet til Menneskene og givet Mænd Fuldmagt til at organisere hans Kirke paa Jorden; at de, som fordum holdt Præstedømmet, nu, i denne Husholdning, have beseglet det paa Mennesker i Kjødet.

Kristi Kirke er saaledes igjen i disse vore Dage ligesom i fordums Dage opbygget paa Apostlers og Profeters Grundvold med Jesus selv som Kirkens Hovedhjørnestenen. Kristi Legeme eksisterer i sin Helhed. Dette er mit og vort Vidnesbyrd til Eder; vi forkynde ingen nye Lærdomme, men de samme, som Frelseren og hans Apostle forkyndte; vi bekræfte med bestemte Ord, at guddommelig Fuldmagt eller Præstedømmet og de aandelige Gaver igjen ere paa Jorden; den Aand, som besjælede de Hellige i fordums Dage, er udgydt over de Hellige i disse vore Dage. Det var den Kraft, hvorved de glædede sig i Prøvelsens Time; den gav dem Styrke til at taale Foragt og Forfølgelse, til at udholde al Pine og til med Glæde at gaa Døden imøde for deres Tros Skyld. Formedelst den kunde de, naar Luerne indhyllede deres Legeme, og naar de bleve pinte paa andre Maader, synge Lovsange til Kongen Immanuel og hans Fader.

Vi sige med bestemte Ord, at vi, lig Herrens Tjenere fordum, ere kaldte igjennem Inspirationens Aand til at forkynde Livets og Saliggjørelsens Ord til vore Medmennesker, og jeg opfordrer Enhver, som hører min Røst, til at tro Evangeliet, til at omvende sig fra sine Synder og blive døbt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse samt modtage den Helligaands Gave.

Dette er den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kunne opnaa Frelse i Guds Rige, den eneste Vej, som leder tilbage til vor himmelske Fader, hvorfra vi ere udgangne, og den eneste Plan, som er lagt, for at vi kunne blive Medarvinger med vor ældre Broder, Jesus Kristus. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at der findes ingen Magt, som vil faa Lov til at standse Herrens Hensigter, men at hans Rige vil vokse og tiltage og tilsidst triumfere, thi Herren har sagt det; og den, som vil adlyde Evangeliet, vil modtage dette Vidnesbyrd.

Dette Evangelium skal prædikes for al Skabningen til et Vidnesbyrd, og da skal Enden komme. Den Tid vil komme, da Menneskene ville forstaa og anerkjende, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed; om ikke før, saa paa den Dag, da Kristus skal komme med sine Hellige, da de Døde i Kristus skulle opstaa og møde ham, da de, som leve, skulle blive forvandlede i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed, og da alle Retfærdige i Forening skulle leve og regjere med ham paa Jorden et Tusinde Aar i Fred og siden igjennem al Evighed.

Med Glæde og med store Forhaabninger se vi hen til denne herlige Tid, som sikkerlig en Gang vil komme, idet vi udbryde med Digteren i en af vore Salmer:

Da stilles al vor Længsel,
Da ender al vor Trængsel,
Da tages Sløret bort,
Da er Guds Rige vort,
Da skal i Fred vi bo
I salig Ro.

Maa Gud velsigne alle sandhedssøgende Mennesker og oplyse deres Forstand, er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

— Tænk efter, om Du virkelig har saa meget at klage over Guds Tilskikkelser, og ikke snarere over Dig selv?

Den 1ste Februar 1893.

Tilstanden i Missionen.

Paa Grund af indtrufne Omstændigheder have vi ikke før været i Stand til at give „Stjernen"s Læsere Beretning angaaende vort Besøg i den skandinaviske Mission; men det var os i Sandhed en stor Glæde og fyldte vort Sind med mange Betragtninger samt vakte mange kjærlige Erindringer og behagelige Erfaringer at se Missionærerne og de Hellige i de forskjellige Konferencer.

Lørdag og Søndag den 17de og 18de September 1892 afholdtes Konference i Aalborg. Der var 8 Ældster fra Zion tilstede, og de frembare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Ældsterne, som virke i denne Konference, have vist deres store Nidkjærhed for Sandheden, og de følte en stor Glæde over at se Frugterne af deres Bestræbelser, da 40 vare blevne tillagte Kirken ved Daab siden Foraarskonferencen, medens Udsigterne for Fremtiden vare glimrende. Denne Konference, der indbefatter hele Vendsyssel og strækker sig noget Syd for Limfjorden, har fra Begyndelsen været meget frugtbar paa Sidste-Dages Hellige; mange af Zions dygtigste Borgere ere komne fra det nordlige Hjørne af Danmark. Naturligvis har vor Saligheds Fjende ikke været uvidende desangaaende, og gjennem sine Tjenere har han stedse kjæmpet mod Sandheden; men det har vist sig her, som det blev lovet Joseph Smith i Begyndelsen, forend denne Kirke blev organiseret, at jo større Modgang Sandheden møder, des mere Fremgang vil den have. I afvigte Oktober Maaned blev en af vore Ældster, Martinus Nielsen, landsforvist fra denne Konference, men Evangeliets Forkyndelse gaar stedse fremad, og Mange komme til Sandhedens Erkjendelse.

Aarhus Konference afholdtes Lørdag og Søndag den 24de og 25de September. Af Missionærer fra Zion var der 17 tilstede, men alligevel var Tiden saa inddelt, at Alle fik Anledning til at tale, og det var en sand Glæde at lytte til disse Herrens Tjenere, som vare udsendte for at advare deres Medmennesker om Herrens Straffedomme, som ville komme over de Ugudelige. Man kunde tydeligt mærke, at disse Brødre vare i Besiddelse af Aanden af deres Kaldelse, Ydmyghedens og Kjærlighedens Aand, den Kjærlighed, som giver Menneskene Kraft til at opofre Alt for Sandhedens Sag og for at faa deres Medmennesker til at kjende Gud. Under Konferencen bleve fire Forsamlinger afholdte, og Salen, der er meget stor, var overfyldt med opmærksomme Tilhørere, som uden Tvivl kom til den Slutning, at der var Noget i de Sidste-Dages Helliges Lære, som ikke fandtes i nogen anden. Ældsterne talte med stor Kraft, og formedelst Aanden, som ledte dem, og den Myndighed, de vare i Besiddelse af som Herrens Tjenere, vidnede de om Sandheden af Kristi Evangelium. Mandag den 26de Septbr. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange vigtige Spørgsmaal bleve behandlede, og hvor Alle bleve opmuntrede til at fortsætte med det vigtige Arbejde, at udsprede Evangeliets Lys. I det forløbne Aar er Evangeliet blevet forkyndt i denne Konference for Mange, som aldrig før have haft Lejlighed til at høre det. I Haderslev, Schleswig, have vore Missionærer arbejdet for en Tid, men

da den Onde fandt, at deres Indflydelse kunde mærkes blandt Folket, og at Nogle af dem i Oprigtighed undersøgte Sandheden, begyndte han at frygte for, at disse vilde annamme samme, samt at gjøre Alt i sin Magt for at hindre Guds Værks Fremgang der. Følgerne bleve, at vore Ældster fik officiel Ordre til at forlade Landet inden 24 Timer, og de efterkom denne Opfordring; Missionsarbejdet i denne Del af Konferencen er altsaa standset forelobig.

Konferencen i Malmø blev afholdt Lørdag og Søndag den 8de og 9de Oktober. Ved Mødet Lørdag Aften afgave Ældsterne Beretning om Tilstanden i Konferencen; denne var meget god. 38 vare blevne døbte siden den forrige Konference, og Udsigterne vare fremdeles lovende. 3 Forsamlinger afholdtes om Søndagen, og det viste sig, at Lokalet var altfor lille; de tilstødende Værelser vare fyldte, og selv enhver staaende Plads var optagen. Den bedste Orden eksisterede under hele Konferencen, og Herrens Aand var rigelig udgydt over Talerne og de Hellige, som bleve styrkede i deres Tro og opmuntrede til at opfylde deres Pligter og efterleve Evangeliets Forskrifter. Der var 14 Zions-Ældster tilstede, og de følte sig Alle lykkelige og tilfredse over at virke som Sandhedens Budbærere. Et Præstedomsmøde afholdtes den paafølgende Mandag Formiddag, hvor gode Raad og Formaninger bleve givne. I Halmstad Gren er der blevet aabnet nye Arbejdsmarker, hvor Evangeliet aldrig har været forkyndt, og Ældsterne fortjene Ros for deres Flid og Nidkjærhed i at bryde frem igjennem Mørkhedens Taage for at bringe Sandhedens Lys til dem, som ere i Vankundighed angaaende Saliggjørelsens Plan.

I Gøteborg afholdtes Konferencemøderne Lørdag og Søndag den 22de og 23de Oktober. Der var 12 Missionærer fra Zion tilstede, og alle disse udtalte deres Følelser angaaende Evangeliet. Ældsterne i denne Konference bevise ligeledes deres Hengivenhed for Sandhedens Sag ved den Flid og Iver, de lægge for Dagen i at virke for Guds Riges Opbyggelse og Ordets Forkyndelse for deres Medmennesker. 43 vare tillagte Kirken siden den forrige Konference. Den vidtudstrakte Westerviks Gren blev delt i to, og en ny Gren blev saaledes oprettet under Navnet Kalmar Gren.

Vi ankom til Christiania den 29de Oktober, hvor Konferencen afholdtes denne og paafølgende Dag. Missionærerne vare indkomne fra deres forskjellige Arbejdsmarker for at overvære Konferencen, og fra Alt at dømme var det dem en stor Glæde at samles med hverandre og de Hellige, hvilket maa være en sand Forfriskning efter en maaske ensom Vandring over de norske Heder og Fjelde et halvt Aar. Forsamlingen Lørdag Aften var optaget med, at Missionærerne afgave deres Rapporter. Antallet af Døbte var ikke saa betydeligt, men Evangeliet var blevet forkyndt for Mange, som ikke før havde haft Lejlighed til at høre det, og Ældsterne nærede det Haab, at deres Anstrængelser i denne Retning vilde bære gode Frugter i Fremtiden. Ved de tre Møder, som afholdtes om Søndagen, var den store og prægtige Sal fyldt med Hellige og Fremmede, som med Opmærksomhed lyttede til de forskjellige Talere, der hver især fremlagde Evangeliets Principer i dets Renhed. Tirsdag den 1ste November mødte alle Zions-Ældsterne, 18 i Antal, paa Kontoret i en selskabelig Sammenkomst arrangeret af Præsident Adolph Madsen, hvor de, foruden at deltage i et udmærket Festmaaltid, tilbragte en behagelig Tid med korte Taler, Missionserfaringer,

Sange o. s. v. I Norge er der kun een Konference, og de Hellige ere vidt adspredte, hvorfor Arbejdet i de fleste Grene i Konferencen er meget anstrængende, men Ældsterne modtoge deres forskjellige Beskikkelser med den allerstørste Sindsro og tilsyneladende Lethed. To bleve sendte til Tromsø — nær den 20 Længdegrad Øst fra Greenwich og den 70de Bredegrad, altsaa langt Nord for den nordlige Polarkreds — hvor Solen ikke skinner i circa 2 Maaneder om Aaret (og alene dette, at være saa at sige indhyllet i et næsten ægyptisk Mørke i maanedsvis, er meget trist for dem, som komme fra et Sted, hvor Solen skinner i det Mindste 300 Dage om Aaret).

Den 4de November forlode vi de Hellige og Ældsterne i Christiania, og efter en næsten 25 Timers Jernbanerejse ankom vi til Stockholm. 27 Missionærer, af hvilke 21 vare fra Zion, overværede Konferencen; denne afholdtes Lørdag og Søndag den 6te og 7de November. 79 Medlemmer vare blevne tillagte Kirken siden forrige Konference, og Ældsterne havde været i Stand til at bringe Evangeliet, hvor det aldrig før havde været, og til at forkynde dets herlige Sandheder for Mange, som ikke havde hørt det for. Søndag afholdtes 3 Forsamlinger, som vare talrigt besøgte; endog en Sidesal og Kontoret maatte tages i Brug, og disse saa vel som selve Salen vare overfyldte med opmærksomme Tilhørere. Ældsterne bare kraftige Vidnesbyrd om Sandheden. Mandag afholdtes tre Forsamlinger, een om Formiddagen for de Hellige, een om Eftermiddagen for Præstedømmet og et almindeligt Møde om Aftenen. Vi forlode Stockholm den 9de November og afholdt en Forsamling hos de Hellige i Gøteborg om Aftenen den 10de November. Den paafølgende Dags Morgen forlode vi Gøteborg og ankom til Kjøbenhavn samme Dags Aften.

Kjøbenhavns Konference afholdtes Lørdag og Søndag den 12te og 13de November. 26 Ældster fra Zion vare tilstede; 13 af disse vare lige ankomne fra deres Hjem. Ved Forsamlingen Lørdag Aften afgave Missionærerne, som arbejde i Konferencen, deres Rapporter. Siden forrige Konference vare 22 blevne tillagte Kirken ved Daab. I nogle af Grenene i Konferencen havde Missionærerne mødt en Del Modstand, og Folket vilde ikke tillade dem at afholde Forsamlinger, men ikke des mindre prøvede Ældsterne af yderste Evne paa at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker, og mange af disse undersøgte Sandheden. To af vore Brødre, nemlig Ældsterne N. J. Hendriksen og Ole Sørensen jun., vare blevne landsforviste dette Aar fra Ødernes Gren i denne Konference. Søndag Formiddag afholdtes en Søndagsskole-Eksamen, som tydelig beviste, at Børnene gjorde stor Fremgang med Hensyn til at lære Evangeliets Principer at kjende; megen Ros tilkommer Bestyrelsen, Lærerne og Lærerinderne for deres Bestræbelser i denne Organisation. To meget interessante Forsamlinger afholdtes Søndag Eftermiddag og Aften. Mange kraftige Vidnesbyrd bleve baarne, og megen sund Lærdom blev given under Konferencens Løb. Efter hvad Nogle sagde, havde der ikke været saa mange til Konference i flere Aar; den rummelige Sal var pakfuld af Tilhørere, og al staaende Plads, selv ud paa Trappen, var optaget. Kjøbenhavns Gren i denne Konference er i Særdeleshed i en trivelig Forfatning. Forsamlingerne ere godt besøgte baade af Hellige og Fremmede; Mange komme for at høre Sangkoret, der saaledes bidrager til, at disse faa

Evangeliet at høre. Hjælpeforeningen er af stor Nytte, eftersom den, saa vidt dens Midler strækker, afhjælper Nøden hos de Trængende.

I det Hele taget er Tilstanden i den skandinaviske Mission god; og endskjøndt ikke saa Mange ere blevne indlemmede i Kirken i det forløbne Aar som i andre foregaaende Aar, har dog Missionærerne virket med stor Iver og gjort mange Anstrængelser, hvorved det er lykkedes dem at aabne nye Arbejdsmarker for Sandhedens Udspredelse. Evangeliet er saaledes blevet prædiket for mangfoldige Mennesker, som aldrig før have haft Anledning til at høre det, og endskjøndt det maa synes underligt, er det dog en Kjendsgjerning, at der findes Tusinder og atter Tusinder af Mennesker i Skandinavien, som ikke endnu have hørt en Zions-Ældstes Røst; men Missionærerne arbejde deres Vej ind i den ene nye Egn efter den anden for at finde de Oprigtige af Hjertet. Fordom mod os som et Folk, viger stadig, og de Sidste-Dages Hellige blive alt mere og mere bekjendte blandt den bedre Klasse af Befolkningen. De Hellige ere ikke ansete for at være saa upopulære nu, som de før have været, og selv om kun Faa annamme Evangeliet, nyder dog Sandheden Fremgang, og et stort Arbejde udføres i disse Lande.

Meget kunde siges til Fordel for Missionærerne, som virke i Skandinavien. I Reglen ere de i Besiddelse af Aanden af deres Kaldelse og vise Lydighed mod deres Foresatte, medens de ere ivrige for Evangeliets Fremme og virke med Hæder for den Sag, de have indviet sig til.

Ved at betragte de Opofrelser, Missionærerne gjøre, og de Selvfornægtelser, de underkaste sig for at bringe Evangeliets Lys eller Frelsningsplanen til deres Medmennesker, ved at gaa, hvor som helst de blive beskikkede, uden at knurre, maa man i Sandhed sige: hvilket stort Arbejde udføre ikke de Sidste-Dages Hellige for Menneskeslægtens Velsignelse!

De Hellige i denne Mission ere i Reglen gode og trofaste Mennesker, som opfylde deres Pligter saa vidt, som man kan forvente af dem i deres Omstændigheder. Mange ere meget trofaste, og stor er den Belønning, der venter dem, som forblive trofaste indtil Enden.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Gustave A. Anderson løses fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor som Skriver for „Nordstjernan" og beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

Ældste Charles J. Wahlquist løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor som Skriver for „Nordstjernan."

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aalesund, Norge, d. 4de Januar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Som De ved, blev jeg i Forening med Ældste John L. Johnsen i sidste Konference beskikket til at virke i denne Del af Herrens Vingaard for om muligt at aabne en ny Missionsmark.

Vi ankom hertil den 22de December. Alt vel. Paa Grund af alle de Helligdage, som vare saa nær for Haanden, tænkte vi, det vilde være Bedst for os at vente med vor Virksomhed indtil efter disse; dog kunde vi ikke tillade os selv at sidde inde og være aldeles stille. Søndag Aften den 25de gik vi til et af de tre Kirkesamfund, som findes her i Byen.

Der afholdtes et Samtalemøde; Emnet var: Læren iblandt de fordums Hellige; det blev droftet af de fleste af de Tilstedeværende, men i Stedet for Enighed bleve de mere og mere uenige i deres Anskuelser, og en Aand gjorde sig gjældende, som ikke burde eller skulde findes i en saadan Sammenkomst.

Vi følte, det var en Pligt, som hvilede paa os, som Herrens Tjenere, at bære vort Vidnesbyrd, naar Anledning gaves dertil; jeg bad derfor om Tilladelse til at sige nogle Ord, hvilket jeg ogsaa fik. Jeg anførte Pauli Ord til Galatherne (Gal. 6, 7.) og bar mit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i dets Renhed.

Efter Forsamlingen kom Præsten og en Del af Tilhørerne hen til os og hilsede og takkede os for, hvad vi havde sagt. Vi uddelte derpaa nogle Skrifter og gik hjem. Endskjøndt det, vi havde sagt, kun var en Gnist, blev det dog til en stor Ild, thi „Søndmøre Folkeblad" offenliggjorde straks følgende

„Advarsel.

„To Mænd, Udsendinge fra de „Sidste-Dages Hellige," som de kaldes, eller Mormonerne, gjæste i disse Dage vor By, ganske sikkert for at gjøre Proselytter for deres Sekt.

„Vi føle det derfor som en Trang at advare mod disse Tilrejsende, der saaledes ville forsøge at faa udbredt deres forkjætrende Meninger iblandt os. Det er vel med dem som med mange flere Sekterere, at de ved det første Forsøg forsøge at smugle i Folk deres Troslærdomme, hvorimod de senere, naar de have faaet nogen Tilslutning, vise sig, som de i Virkeligheden ere.

„Paa Landsbygderne maa ogsaa Folk være opmærksomme; thi det slaar vel næppe Fejl, naar vi antage, at de ogsaa ville gjæste disse. I den sydlige Del af vort Land har det vist sig, at Landsbygderne have været den frugtbareste Jordbund for Mormonismen.

„Vi skulle her meddele den 8de af deres 13 Artikler, saa tænke vi, at Folk flest, som ser den, skjønner, hvor det bærer hen:

„Vi tro paa Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt som det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog.""

Dette har sat Folk i Bevægelse, og Mange have besøgt os for at se os og høre os tale om Evangeliets Principer. Djævelen har heller ikke været stille, men ved sine Redskaber har han forsøgt paa at forhindre os. Et Rygte var kommet ud, at vi skulde holde Møde Nytaarsdag, og Pøbelen var uden Tvivl beredte paa at forulejlige os.

Det første Besøg, vi havde i det

nye Aar, var en Politibetjent, som onskede at vide Noget angaaende Paalideligheden af Rygtet, som var i Omlob, at vi skulde afholde Forsamling den Aften. Vi beroligede ham, men omtrent ved 6-Tiden kom det næste Sendebud; det var en velklædt ung Mand. Vi forstode nu, at der var Noget paa Færde; vi bade ham sidde ned, og vi talte med ham om, hvad vi vare sendte hertil for at forkynde Menneskene, og han blev tilsyneladende meget forbauset og nedslagen. Medens vi saaledes vare beskjæftigede, hørtes forfærdelige Skrig efterfulgt af Stenkastning imod Huset, hvor vi boede, og en Larm paa Trapperne, hvorpaa en Hob af Mænd, omtrent Halvhundrede, kom væltende ind i vort Værelse for at overfalde os. Men formedelst Guds Aand, som gjorde sig gjældende, følte vi os lige saa rolige som en Sommermorgen. Broder Johnsen stod op og spurgte dem, om de vare Kristne, og sagde, at dersom de vare det, maatte de komme til os som Mænd og ikke som en vild og blodtørstig Pøbel. Han fortalte dem, at vi, de Sidste-Dages Hellige, i Virkeligheden efterkomme Jesu Formaning: „Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder."

Derefter talede jeg til dem en længere Tid om Utah og bemærkede, at vi tillode Tilhængere af hvilket som helst religiøst Samfund uforstyrret at komme iblandt os; at vi vare komne hertil for at forkynde dem og Alle Jesu Kristi Lærdomme rene og uforfalskede, og at Enhver efter Behag havde Rettighed til at annamme eller forkaste vor Lære.

De lyttede med spændt Opmærksomhed til, hvad vi sagde, og de gave os det Løfte, forend de gik, at vi ikke skulde have mere Fornlempelse fra deres Side. Vi sang dem en Salme og gav hver af dem et Skrift at læse, hvorpaa de forlode os, og vi takkede vor himmelske Fader for hans Aands Bistand og for hans Hjælp og Befrielse fra Overlast og Pøbelens Haand.

Deres Broder i den nye og evige Pagt,
James Ericksen.

Blandinger.

Flere Hundrede tyske Familier have allerede henvendt sig til Autoriteterne i Hamborg med Ønsket om at adoptere Smaabørn, hvis Forældre ere døde under Koleraepidemien.

Et „**Selskab til Forebyggelse af Selvmord**" er i Færd med at blive dannet i England. Lovene ere allerede trykte; Medlemmerne forpligtes ved dem paa tre forskjellige Maader. For det Første skal ethvert Medlem daglig fremsige Sætningen: „Mit Liv tilhører ikke mig, men Kristus;" dernæst skal han lægge nøje Mærke til Sindstilstanden hos alle dem, med hvem han daglig kommer i Berøring og, saafremt han tror hos Nogen af dem at opdage Lyst til Selvmord, skal han underrette Selskabets Formand derom. Det paahviler derpaa Formanden at træffe de videre Forholdsregler. Medlemmerne betale et aarligt Kontingent, hvis Størrelse retter sig efter deres Indtægter. En Del af de saaledes indkomne Penge henlægges til en Fond, hvis Formaal det er at hjælpe Folk, som ere komne i stor Nød og Elendighed.

I Washington mener man i Følge New York Medicinal Journal at have iagttaget en Epidemi af Difteritis, foraarsaget ved inficeret Is. Liget af et Barn, der døde af nævnte Sygdom, laa i to Dage pakket i Is; da Liget lagdes i Kisten, blev Isen kastet paa Gaden. Tre Børn der spiste af Isen, fik i Løbet af en Uge alle Difteritis og døde meget hurtig. I det Hele mener man at kunne sætte 32 Difteritistilfælde i Forbindelse med Isen; de femten endte med Døden.

Fyrst Ferdinand af Bulgarien har friet til Hertugen af Parmas Datter. Fyrsten ønskede, at hans tilkommende Børn bleve opdragne i den græsk-ortodokse Religion. Hertugen af Parma havde intet at indvende mod Partiet, men Paven nægtede sit Samtykke.

Baron Hirsch rejser i Løbet af Foraaret til Amerika for at træffe Aftale med Venner i Philadelphia og Boston om Gjennemførelsen af sine menneskekjærlige Planer. Det hedder sig, at Baronen endnu vil anvende nogle Millioner til at forbedre sine Trosfællers Kaar.

Efter de officielle, statistiske Meddelelser døde der i Regjeringsdistriktet Podolien i Rusland afvigte Aar ikke mindre end 23 Personer i en Alder af 105—114 Aar. En saa lang Levetid hører der ingenlunde til de store Sjældenheder. I Følge de af Gejstligheden indhentede Oplysninger døde i Løbet af de sidste 20 Aar (1872—1892) ikke mindre end 627 Personer (388 Mænd og 239 Kvinder) i en Alder af over 100 Aar; 389 af dem opnaaede en Alder af 100—105; 205 en Alder af 105—110 Aar, medens de 33 øvrige opnaaede en endnu højere Alder. I Januar Maaned var Dødeligheden størst blandt disse gamle Mennesker, i Juli var den mindst.

De ti Jomfruer.

(Matt. 25, 1.—13.)

Vor Frelser og vor Herre, den Gang, han var paa Jord,
Ved Lignelser saa ofte frembare sine Ord;
Ja, Himmeriges Rige han ligned' ogsaa ved
Ti Jomfru'r, som med Lamper til Bryllup drog afsted;
Dog fem af dem kun vare jo af de Kloges Tal
Og Olje tog med Lamperne til Brudehusets Sal;
De Fem tog ogsaa Lamper, men ingen Olje med,
Og alle Ti henslumrede i Søvnens stille Fred.
Ved Midnat Anskrig lyder: „Brudgommen kommer nu!
Gaa, Alle, ham imøde, frimodig, glad i Hu!"
Da vaagnede de Alle, beredte Lamperne,
De Daarliges udslukktes, de kunde ikke se,
De ingen Olje havde, naar hørtes Glædens Bud,
De vare ej beredte at møde deres Gud;
Da bade de de Kloge: „Lidt Olje lad os faa,
At ogsaa vi i Møde Brudgommen kunne gaa."

Men disse til dem sagde: „Gaa, kjøb, men ikke bi,
Der ellers ikke bliver nok for os alle Ti."
Dog mens de gik at kjøbe, da drog i Huset ind
Brudgommen med de Kloge, saa glad i Sjæl og Sind;
Og Døren blev tillukket, saa da de Andre kom
Fra Sælgerne med Olje og sagde meget from:
„Lad op for os, o, Herre!" da svared han dem: „Nej,
Forsandt jeg Eder siger, jeg kjender Eder ej."
Se, derfor bør vi vaage, thi Ingen kjender til
Det Aar, den Dag, den Time, da Herren komme vil.
Saa lad os have Olje i Lamper og i Kar,
Beredt at se Brudgommen, ja, ham, som Korset bar.
Men hvordan skal vi Olje i vore Lamper faa?
Det Søskende, vi Alle saaledes bør forstaa:
At om vi vore Pligter opfylde Nat og Dag,
Med Nidkjærhed og Iver forfremme Herrens Sag,
Taalmodig fremad vandre i Ydmyghed for Gud,
Paakalde ham hver Morgen, Aften, lydig til hans Bud,
Og møde ofte sammen at blive ret belært,
Da gjør vi det med Lethed, som ellers faldt os svært.
Om Kjærlighed vi dyrke, det første store Bud,
Og slette hver en Uret af vore Hjerter ud,
Og pleje Aandens Kilde, at den kan flyde ren,
Da vil vi aldrig falde paa nogen Anstødssten.
Se, da vil vore Lamper med Olje brænde klar,
Og Evangeliet lyse, hvor før der Mørke var.
Maa Gud os give Kraft til at vandre trofast frem
Med Lamperne beredte til Brudehusets Hjem!

Laura Berberich.

Dødsfald.

Fredy Antoni Guldbrand, Søn af John G. og Marie Johnsen, født i Aarhus, Danmark, den 11te Juni 1891, afgik ved Døden sammesteds den 1ste December 1892.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).